

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **H. B.**, bývajúcej v S., zastúpenej JUDr. S. K., advokátkou so sídlom v L., proti žalovaným **1/ P.**, so sídlom vo V., **2/ D. B.**, bývajúcej vo V., **3/ I. V.**, bývajúcej v S., **4/ R. B.**, bývajúcej vo V., **5/ R. B.**, bývajúcemu v S., **6/ A. Š.**, bývajúcemu vo V., **7/ J. Š.**, bývajúcemu vo S., **8/ Š. Š.**, bývajúcemu vo V., **9/ E. Š.**, bývajúcej vo V., **10/ L. V.**, bývajúcemu vo V., **11/ H. V.**, bývajúcej vo V., **12/ J. Z.**, bývajúcemu vo V. **13/ B. Z.**, bývajúcej vo V., za účasti E. B., bývajúcej v D., ako vedľajšej účastníčky na strane žalobkyne, **o vydanie bezdôvodného obohatenia**, vedenej na Okresnom súde Svidník pod sp.zn. 4 C 726/1995, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 14. februára 2008 sp.zn. 7 Co 208/2006 rozhodol

t a k t o :

Dovolanie žalobkyne **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Svidník rozsudkom z 3. októbra 2006 č.k. 4 C 726/1995-454 uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobkyni 5 277,-- Sk (teraz 175,16 EUR) s 3 %-nými úrokmi z omeškania ročne od 6.11.1995 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Voči žalovaným 2/ až 13/ a vo zvyšku žalobu zamietol a zároveň rozhodol, že účastníkom sa náhrada trov konania nepriznáva.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd na odvolanie žalobkyne a žalovaného 1/ rozsudkom zo 14. februára 2008 sp.zn. 7 Co 208/2006 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o uložení povinnosti žalovanému 1/ zaplatiť žalobkyni 5 277,-- Sk

s príslušenstvom zmenil tak, že žalobu aj v tejto časti zamietol. Ďalej rozhodol, že odvolanie žalobkyne odmieta, a že žalobkyňa nemá právo na náhradu trov konania a žalovaným sa ich náhrada nepriznáva. V odôvodnení rozsudku vyslovil záver, že žalobkyňa sa nemôže úspešne domáhať peňažnej náhrady za bezdôvodné obohatenie, ktoré malo vzniknúť užívaním jej pozemkov, na ktorých sa nachádza bytový dom pôvodne vo vlastníctve žalovaného 1/, pretože účinnosťou zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov vzniklo zo zákona k pozemku, na ktorom je dom postavený a k príslušenému pozemku, právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Odmietnutie odvolania žalobkyne odôvodnil jeho oneskoreným podaním. Uviedol, že zásielka s rozsudkom doručovaná zástupkyňi žalobkyne E. P. bola po opakovanom neúspešnom pokuse o doručenie dňa 7.11.2006 uložená na pošte, tretím dňom od jej uloženia, t.j. 10.11.2006 nastali účinky doručenia, preto nasledujúcim dňom začala žalobkyňi plynúť pätnásťdňová lehota na podanie odvolania, ktorá uplynula 27.11.2006, zatiaľ čo odvolanie zo 7.12.2006 bolo odovzdané na prepravu pošte až v decembri 2006, teda oneskorene.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalobkyňa. Žiadala, aby dovolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu i rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila vadami konania pred oboma súdmi majúcimi za následok odňatie jej možnosti konať pred súdom. Poukazovala na to, že v konaní pred súdom prvého stupňa mala E. P. od nej splnomocnenie vždy len na konkrétny úkon a nie na celé konanie, preto rozsudok súdu prvého stupňa bol nesprávne doručovaný menovanej, hoci správne mal byť doručený jej ako účastníčke konania. Aj dovolací súd nesprávne považoval E. P. za zástupkyňu pre celé konanie, v dôsledku čoho jej ani nezaslal predvolanie na odvolacie pojednávanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.) Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. v znení do 15.10.2008 (vzhľadom na čas podania dovolania 28.4.2008) proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej neprichádza do úvahy. V zmysle odseku 5 tohto ustanovenia totiž dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada a na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde. V prejednávanej veci bol dovolaním napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej o peňažnom plnení vo výške 5 277,-- Sk (175,16 EUR), neberúc do úvahy príslušenstvo pohľadávky. Výška minimálnej mzdy v čase podania návrhu (6.11.1995) bola 2 450,-- Sk (81,33 EUR) a to podľa § 2 ods. 1 písm.b/ nariadenia vlády Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky č. 53/1992 Zb. Odvolací súd teda rozhodoval v dovolaní napadnutom výroku vo veci samej o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy (7 350,-- Sk – 243,98 EUR).

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej a súvisiacemu výroku o trovách konania aj z hľadísk uvedených pod písmenami a/ až g/ § 237 O.s.p., nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení. Nezistil ani podmienku prípustnosti dovolania uvedenú pod písm.f/ tohto ustanovenia, na ktorú poukazovala dovoľateľka a ktorá mala spočívať v odňatí jej možnosti konať pred súdom tým, že za jej zástupkyňu v prvostupňovom i odvolacom konaní bola považovaná E. P.. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že i keď žalobkyňa spočiatku splnomocnila menovanú osobu len na zastupovanie k určitým úkonom (plnomocenstvo na č.l. 22 a 28), písomným podaním zo 4. septembra 2002 (založeným v spise na č.l. 208) ju splnomocnila na zastupovanie v celom ďalšom konaní. Odvolací súd preto správne považoval E. P. (inak dcéru žalobkyne) za zástupkyňu žalobkyne a správne s jej výslovným súhlasom (vzhľadom na to, že jej nebolo doručené predvolanie na odvolacie pojednávanie) vec na odvolacom pojednávaní 14. februára 2008 prejednal a rozhodol. Zo spisu tiež vyplýva (úradný záznam č.l. 515), že žalobkyňa mala o termíne odvolacieho pojednávania vedomosť, keďže telefonicky oznámila, že na pojednávanie príde. Prejednaním a rozhodnutím veci na odvolacom pojednávaní za účasti zástupkyne žalobkyne a s jej výslovným súhlasom preto nebola žalobkyňi odňatá možnosť konať pred súdom.

Pretože žalobkyňa napadla dovolaním celý rozsudok odvolacieho súdu, teda aj jeho výrok o odmietnutí jej odvolania, majúcim inak povahu uznesenia, dovolací súd osobitne skúmal prípustnosť dovolania aj proti tomuto výroku. Prípustnosť dovolania proti výroku o odmietnutí odvolania z dôvodu jeho oneskorenosti by bola daná len v prípade, ak by odvolací súd otázku včasnosti podaného odvolania neposúdil správne.

Z obsahu spisu je zrejmé, že prvostupňový rozsudok bol správne doručovaný zástupkyňi žalobkyne E. P. a že po prvom neúspešnom pokuse o doručenie dňa 6.11.2006 a opakovanom neúspešnom pokuse o doručenie dňa 7.11.2006 bola zásielka v tento deň uložená na pošte. Odvolací súd po zistení, že zástupkyňa žalobkyne sa podľa jej vlastného vyjadrenia na adrese doručovania v deň prvého pokusu o doručenie zrejme zdržiavala (keďže nebola hospitalizovaná ani nikde nepracovala), správne s poukazom na ustanovenie § 47 ods. 2 O.s.p. v platnom znení v čase doručovania konštatoval vznik účinkov doručenia tretím dňom od uloženia zásielky a správne určil koniec lehoty na podanie odvolania dňom 27.11.2006. Jeho záver o oneskorenom podaní odvolania žalobkyňou, ktoré bolo odovzdané na poštovú prepravu až v decembri 2006, preto zodpovedal zisteným skutočnostiam. Správnym rozhodnutím o odmietnutí odvolania pre oneskorenosť preto nebola žalobkyňi odňatá možnosť konať pred súdom.

So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm.c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.).

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm.c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože žalovaným v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. februára 2009

Za správnosť vyhotovenia :

Jarmila Uhlířová

JUDr. Rudolf Čirč, v.r.

predseda senátu